

PET PJESAMA

Nisveta Kantardžić

VJERUJ U LJUBAV

*Toliko je ljepote i ljubavi
pod nebeskim svodom
koje te žele u svoje krilo,
a ti se pitaš, bosanska ženo,
kako dalje,
Šta nam se desilo?*

*Skini koprenu sa očiju,
podigni glavu,
obuci haljinu plavu
boje tvojih očiju,
i odaberi pravu stranu.
Na čardaku pendžer širom otvori
da ti miris proljeća
dušu napoji,
kao sunce na istoku
kad promoli svoje zrake
da obasja srećom bregove i vode.
Kao, molitva u čistom srcu,
kao, miris u jorgovanu,
kao, pjesma miline*

*u duši pjesnika.
S osmijehom Mona Lize i
hodom gazele kreni
mirisnim poljima života,
gdje cvjeta stotinu cvjetova,
gdje te čeka hiljadu ljubavi
i hiljade zvijezda.
Sigurno je jedna tvoja,
ona što najljepše blista.*

RUBAC

*Na skrovitom mjestu
u sehari jednog budžaka,
napunjen veseljem,
ponekad i bolom
što ga život nosi,
tajanstven kao ruža bijela.
Dane i noći, kera do kere,
s mirisom sapuna,
ugledah rubac.*

*U njemu osjetih njeno srce,
i ugledah oči najdraže žene
na svijetu,
koja je uvijek samnom,
ali u fotografijama,
i u nekim dragim uspomenama.*

*Rubac.
U njemu satkan život cijeli,
od rođenja, pa do sijedih.
A, ruža.
Nije to obična mirisna ruža.
To je ruža na rupcu,
s posvetom u obliku salvete:
„ Jedinoj kćerki od majke Zinete “.*

VJERUJ U SVOJU ZVIJEZDU

*Ona ne pripada ni meni ni tebi,
niti jednoj rasi,
niti jednoj vjeri.
Ona nije ni muška
ni ženska,
u svima nama postoji
zvijezda Božanska.*

*Svoju zvijezdu hranim
ljepotom i spoznajom
da postoji,
a ona mi svojim sjajem
put kazuje,
koji sigurno vodi
kraju,
danu kada niko ni za koga
neće moći ništa učiniti.*

*To je istina,
a istina je sveta i nevidljiva.*

*Vjerujem u Božansku zvijezdu
i kraju koji postoji,
kao posljednja stranica knjige
koju čitam,
a koju još nisam završila.*

SREĆA NIJE VJEČNA

*Oko mene svijet se kreće,
u njemu sam sasvim nevažna.
Ništa važnija od grančice,
ili kamenčića na sokaku,
od bilo čega u nekom budžaku.*

*Život prolazi kroz razna stanja,
jedno od njih moguća je sreća,
ali da li je vječna? Nije!
Ako i postoji,
najvećim dijelom s Neba dolazi,
malo od čovjeka.*

*Sreća nije vječna.
Vječne su samo zvijezde,
ti maleni svijetleći dragulji
razasuti u tami,
oreolu nalik.*

*Prolazna su sva izvanjska blaga,
vrijednost prava u nama spava,
sreća voli poštenog čovjeka,
neda nikome da je vara.*

PROGOVORI SINU

*Jecao je list na grani,
zemlja je drhtala
kad si se selio,
na ovom svijetu
samog si me ostavio.*

*Kao nebesku svjetlost
na pendžeru
tvoje lice spazih.
Ti nisi nigdje otišao.
U zagrljaju milostivih ruku
u miru i spokoju,
u mom srcu si život nastavio.*

*Tvoje mjesto na sećiji i šilte
nikome ne dam,
kad poželim s tobom
da muhabetim,
hoću da te gledam.
U ruci Škija, Drava il' Opatija,
cigara ti bi najmilija.*

*Preklinjah te jednog dana
obraza naslonjenog na čatmu crnu,
da progovoriš sinu.
Avaz ne dobih.
Iz crnog mraka
šaptač progovori:
„Slijedi moj put,
u srce oca stavi,
na mezarju u nebeskom carstvu
više ga ne zovi i
ne traži“.*

